DE BLAUWE RIDDER

Het informatieboek

Hoop • Kracht • Bescherming

Ontmoet de personages. Ontdek Arkenland.
Leer de wereld achter de verhalen kennen.

Hendrik van ’t Hoff

Welkom in de wereld van Thomas

Beste lezer,

In de leesboeken reis je met Thomas mee. In dit informatieboek mag je af en toe stilstaan. Wie zijn de mensen om hem heen? Wat ligt er achter de muren van Tilat? En hoe leven, werken en reizen de inwoners van Arkenland?

Je vindt hier de personages en hun verhalen, de landkaart, de provincies en buurlanden, en het dagelijks leven onder de Witte Boom. Daarna ontdek je wat woorden uit de boeken betekenen, hoe het Tilatse leger is ingedeeld en waarvoor belegeringswerktuigen dienen. Achterin staan de leesboeken en doeboeken bij elkaar.

De brieven van Thomas en van de schrijver openen het boek. Ze vertellen ieder op hun eigen manier over het begin van deze reis, over vertrouwen en over de moed om verder te gaan.

Je hoeft dit boek niet van voor naar achter te lezen. Kies gerust een tekening, een personage of een onderwerp dat je nieuwsgierig maakt. De inhoudsopgave en de doorlopende paginanummers helpen je de weg te vinden.

Sommige bladzijden kijken vooruit naar latere gebeurtenissen en nieuwe verhalen. Ook de toekomstige familiebanden, veranderingen in het land en de ontwikkelingen rond Milton krijgen hier een plaats.

Lees op jouw tempo. Alleen, samen, een stukje per keer of eerst vooral kijkend naar de afbeeldingen. Er is ruimte om vragen te stellen, iets opnieuw te lezen en zelf verbanden te ontdekken.

Sla de bladzijde om. Thomas en zijn wereld wachten op je.

De opening en de personages

Klik op een onderwerp om er direct naartoe te gaan.

Begin van het boek

Welkom in de wereld van Thomas 2
Een brief van Thomas 7
Een brief van de schrijver 13

De personages

Thomas & Anne 17
Lucas & Mia 19
Koning Karel & koningin Victoria 21
Marcus & Jara 23
Ivar & Sven 25
Koning Willem & boer Willem 27
Bjorn & koningin Laura 29
Armand & Fiona 31
Prins Louis & prinses Leonora 33
Reinout & prins Roy 35
Kira, Johan & Ivo 37
Warner & Elise van Lindenrode 39
Livia, Miriam & Floris van Lindenrode 41

Arkenland en zijn buren

Klik op een onderwerp om er direct naartoe te gaan.

Arkenland, provincies en landgebieden

Landkaart van Arkenland en de omliggende landen **43**
Het Koninkrijk Arkenland **44**
Tilat **45**
Eikenbroek **46**
Riverveld **47**
Oostmeer **48**
Stormgouw **49**
Haverland **50**
Zuidmark **51**
Beukenholt **52**
Zonnewijk **53**
Groenmark **54**
Westerholt **55**
Zilverduin **56**
Grensmar **57**
Valewood **58**
Noorderberg **59**
Milton **60**
Wolvenhaven **61**

De buurlanden

Vestenta **62**
Galdor **63**
Solmiris **64**
Ravenhall **65**
Drakonia **66**
Morenland **67**

Het leven in de wereld van Thomas

Klik op een onderwerp om er direct naartoe te gaan.

Tilat, het dagelijks leven en reizen

Het dagelijks leven in Tilat **68**
Een dag als staljongen **69**
Een dag met Mia **70**
Een dag met een dorpsgezin **71**
De burcht van Tilat ontdekken **72**
De Witte Boom **73**
De paarden uit de serie **74**
Ambachten en beroepen **75**
Handel, geld en belastingen **76**
Rechtspraak en nieuwe kansen **77**
Feesten en belangrijke gebruiken **78**
Een reis door Arkenland **79**
Schepen en het leven op zee **80**
Van rekruut tot ervaren soldaat **81**
De grensforten van Thomas **82**
Een dag op een grensfort **83**

De acht clans van Milton

Clan Steenwolf **84**
Clan Ravensteen **85**
Clan Hoogdal **86**
Clan IJzerbeek **87**
Clan Grijsberk **88**
Clan Donderkam **89**
Clan Zwartrots **90**
Clan Wintereik **91**

De gebeurtenissen in volgorde

Een tijdlijn van de serie **92**

Woorden, legers en werktuigen

Klik op een onderwerp om er direct naartoe te gaan.

Woordenboek en legerindeling

Woorden uit De Blauwe Ridder **93**
Kastelen, burchten en forten **94**
Torens, muren en oversteekplaatsen **96**
Wonen en werken binnen de muren **98**
Wapens en hun onderdelen **100**
Pantser, kleding en paarden **103**
Belegering en grote werktuigen **106**
Soldaten en militaire taken **108**
Bevelen, gevechten en voorraden **111**
De vaste legerindeling van Tilat **113**
Adellijk gezag en bestuur **115**
Militaire rangen en verantwoordelijkheden **116**
Aanstellingen en ondersteunende functies **118**

De troepen van Tilat in beeld

De voetsoldaat van Tilat **120**
De boogschutter van Tilat **121**
De ruiter van Tilat **122**
De verkenner van Tilat **123**
De gardist van de graven van Tilat **124**

Belegeringswerktuigen

De blijde **125**
De trekblijde **126**
De ballista **127**
De stormram **128**
De belegeringstoren **129**
Het verrijdbare schutdak **130**

Leesboeken en doeboeken

Leesboeken 1 tot en met 21 **131**
Leesboeken 22 tot en met 42 **132**
Doeboeken: kleuren, lachen en schrijven **133**
Vriendenboeken en bestellen **134**

Aan jou, die met mij op reis gaat.

Beste lezer,

Ik weet niet waar je zit terwijl je deze brief leest.

Misschien aan tafel, met dit informatieboek voor je. Misschien op de bank, of in bed, terwijl je eigenlijk al had moeten slapen. Misschien heb je de afbeeldingen bekeken en een paar bladzijden omgeslagen. Of misschien lees je eerst deze brief, om te ontdekken wie degene is die jou schrijft.

Mijn naam is Thomas.

Je kent mij misschien al als de Blauwe Ridder. In dit boek kun je meer ontdekken over de mensen, plaatsen en gebruiken uit mijn wereld. Maar voordat je verder bladert, wil ik je iets vertellen over de jongen die ik daarvoor was.

Want die jongen hoort nog altijd bij mij.

Hij komt uit de sloppen van Koningsstad. Uit smalle straten waar het water na een regenbui tussen de stenen bleef staan en waar de winter door kieren naar binnen kroop. Een plek waar mensen hard moesten werken voor weinig, en waar je aan iemands gezicht soms al kon zien dat er die avond niet genoeg te eten zou zijn.

Daar begon mijn leven.

Niet in een kasteel. Niet met een familienaam waarvoor deuren opengingen. En zeker niet met de zekerheid dat er ooit iemand een boek over mij zou willen lezen.

Als je mij dat toen had verteld, had ik waarschijnlijk gedacht dat je mij voor de gek hield.

Toch ligt dit boek nu bij jou. En daarom schrijf ik je.

Als jongen dacht ik niet vaak aan de verre toekomst. Daarvoor vroeg het heden te veel aandacht. Een lege maag laat weinig ruimte voor grote plannen. Kou maakt de wereld klein. Je denkt aan een droge plek, aan iets te eten en aan de vraag of je morgen weer op dezelfde manier zult moeten zien door te komen.

Je leert om goed te kijken. Naar handen, gezichten en bewegingen. Naar iemand die zijn pas vertraagt als hij jou ziet. Naar een deur die openblijft of juist wordt dichtgetrokken.

Soms meende ik al te weten wat mensen van mij dachten voordat ze iets hadden gezegd. Misschien had ik daar weleens gelijk in. Misschien ook niet. Maar wie vaak wordt weggestuurd, gaat op den duur bij iedere deur dezelfde afwijzing verwachten.

Dat is moeilijk af te leren. Zelfs wanneer iemand vriendelijk is, kun je je afvragen wat hij daarvoor terug wil. Zelfs wanneer er plaats voor je wordt gemaakt, kun je blijven zitten alsof je ieder ogenblik weer moet vertrekken.

Ik verlangde ernaar ergens thuis te horen. Tegelijkertijd was ik bang om te geloven dat het werkelijk kon.

Want iets verliezen waarop je niet had durven hopen, doet op een bijzondere manier pijn.

Toch bleef ik kijken naar de wereld buiten die straten.

Ik hoorde paarden over de stenen gaan en keek op. Ik zag ridders voorbijkomen en vroeg me af waar zij naartoe reden. Wat er achter de poorten lag. Hoe ver de wegen reikten. Of je, wanneer je maar ver genoeg ging, ook een ander leven kon vinden.

Ik wist toen nog niet dat je jezelf overal mee naartoe neemt. Ook de dingen waarover je liever zwijgt.

Je zult mij in de verhalen zien zoeken. Naar een plaats in de wereld, naar mensen op wie ik kan bouwen en naar het soort man dat ik wil worden.

Dat laatste blijkt moeilijker dan leren hoe je een zwaard moet vasthouden.

Bij een oefening kan iemand je houding verbeteren. Hij kan zeggen dat je je voeten anders moet zetten of je schild hoger moet houden. Je probeert het opnieuw en merkt soms meteen het verschil.

Maar hoe oefen je vertrouwen?

Hoe weet je wanneer je moet spreken en wanneer je beter eerst kunt luisteren? Wat doe je als je bang bent en iemand anders op jou rekent? Hoe bied je je excuses aan wanneer je vooral wilt uitleggen waarom je zo boos werd?

Daar bestaat geen eenvoudige oefening voor.

Ik maak fouten. Misschien heb je er al een paar gelezen. Misschien denk je op sommige momenten: Thomas, luister nu toch. Of: waarom zeg je niet gewoon wat je dwarszit?

Waarschijnlijk heb je dan gelijk.

Ik kan koppig zijn. Soms houd ik iets te lang voor mezelf. Soms wil ik bewijzen dat ik iets alleen aankan, terwijl er iemand naast mij staat die best zou willen helpen.

Een informatieboek kan vertellen welke titel iemand heeft, hoeveel soldaten bij een eenheid horen en waar een land ligt. Dat helpt je mijn wereld begrijpen. Maar een mens past nooit helemaal in zo'n beschrijving.

Ook ik niet.

Daarom hoop ik dat je mij niet alleen wilt volgen wanneer ik iets goed doe. Blijf ook maar even wanneer ik moet leren.

Er is één naam die ik in deze brief niet wil overslaan.

Karel.

Misschien weet je al welke plaats hij in mijn leven heeft. Misschien moet je hem nog leren kennen. Maar dit kan ik je vertellen: het maakt verschil wanneer iemand naar je kijkt en meer ziet dan de straat waar je vandaan komt.

Wanneer iemand niet alleen vraagt wat je kunt, maar ook wil weten wie je bent.

Voor een jongen die gewend is op zijn hoede te zijn, kan zulke aandacht verwarrend zijn. Je wilt dichterbij komen, maar houdt jezelf tegen. Je hoort vriendelijke woorden en durft ze nog niet helemaal te geloven.

Ik denk dat vertrouwen vaak zo begint. Voorzichtig. Met iemand die doet wat hij beloofd heeft. Die morgen nog steeds dezelfde is als vandaag. Die je op een fout aanspreekt, maar je daarom niet meteen opgeeft.

Langzaam merk je dat je minder naar de deur kijkt. Dat je iets durft te vragen. Dat je niet ieder stil moment hoeft op te vullen of iedere vergissing hoeft te verbergen.

Op een dag vertel je iets wat je nog nooit hardop hebt gezegd. En de ander blijft zitten.

Misschien klinkt dat klein. Voor mij is het dat niet.

Wanneer mensen aan ridders denken, denken ze vaak aan gevechten. Aan paarden, schilden en zwaarden die in het licht glanzen. Aan een tegenstander die verslagen moet worden en aan moed die voor iedereen zichtbaar is.

Dat hoort bij de wereld waarin mijn verhaal zich afspeelt. Er dreigt gevaar. Er zijn momenten waarop aarzelen gevolgen heeft en waarop een keuze snel gemaakt moet worden.

Maar ik wil ook leren wat er van mij wordt gevraagd wanneer het zwaard in de schede blijft.

Zie ik iemand die hulp nodig heeft? Luister ik naar iemand die weinig woorden heeft? Durf ik een vriend tegen te spreken als hij een ander onrecht aandoet? En behandel ik iemand zonder aanzien met dezelfde aandacht als iemand voor wie iedereen opstaat?

Ik hoop dat ik op die vragen steeds vaker eerlijk ja kan antwoorden. Toch is het niet genoeg om dat alleen in een brief te schrijven. Dat moet blijken uit wat ik doe.

Juist op de momenten waarop het mij iets kost. Wanneer ik moe ben. Wanneer ik haast heb. Wanneer niemand zou merken dat ik doorliep.

Ik weet hoe het voelt als mensen langs je heen kijken. Daarom hoop ik dat ik zelf blijf opletten.

Je zult ook boosheid bij mij tegenkomen.

Soms komt die snel. Sneller dan de woorden waarmee ik kan uitleggen wat erachter zit.

Boosheid voelt soms sterker dan verdriet. Met boosheid kun je overeind blijven, je stem verheffen en doen alsof niets je raakt. Verdriet vraagt iets anders. Dan moet je toegeven dat er iets is gebeurd wat je pijn deed.

Dat vind ik niet altijd gemakkelijk.

Misschien herken jij dat. Misschien ook helemaal niet. Ik ken jouw leven niet, en ik wil niet doen alsof ik weet wat jij hebt meegemaakt.

Ik kan je alleen vertellen wat ik zelf moet leren.

Dat iemand die mij wil helpen, niet altijd begrijpt wat ik verzwijg. Dat mijn vrienden niet kunnen raden waarom ik plotseling afstand neem. En dat een eerlijk gesprek soms pas begint wanneer ik ophoud te zeggen dat er niets aan de hand is.

Er zijn dingen die je niet met flink zijn oplost.

Soms heb je iemand nodig die luistert zonder je op te jagen. Iemand bij wie je niet eerst de juiste woorden hoeft te vinden. Ik hoop dat jij zo iemand hebt. En dat je, als het nodig is, durft te zeggen: blijf nog even.

Over wraak moet ik onderweg ook nadenken.

Want wanneer iemand jou of een ander pijn doet, kan het verlangen ontstaan om hem diezelfde pijn terug te geven. Om ervoor te zorgen dat hij eindelijk begrijpt wat hij heeft aangericht.

Ik begrijp dat verlangen. Juist daarom moet ik er voorzichtig mee zijn.

Hoe lang blijf je wachten op het ogenblik waarop het genoeg is geweest? En wat gebeurt er ondertussen met de mensen die wel goed voor je zijn?

Ik wil niet dat degene die mij kwaad deed ook bepaalt wat er van mijn toekomst overblijft.

Dat betekent niet dat onrecht zonder gevolgen mag blijven. Mensen moeten beschermd worden. Wie kwaad doet, moet daarop worden aangesproken en soms worden tegengehouden. Je mag grenzen stellen. Je hoeft niet zomaar opnieuw vertrouwen te geven aan iemand die het heeft beschadigd.

Maar ik hoop dat ik het verschil blijf zien tussen recht doen en mijn woede voeden.

Dat verschil zal niet altijd gemakkelijk zijn. Daarom heb ik mensen nodig die mij durven te waarschuwen. Ook wanneer ik hun woorden op dat moment liever niet hoor.

Misschien is dat wel een van de moeilijkste kanten van vriendschap: iemand de waarheid vertellen en hopen dat hij begrijpt dat je het doet omdat hij je dierbaar is.

Gelukkig bestaat mijn verhaal niet alleen uit zorgen. Dat zou ik je bijna laten denken, met zo'n ernstige brief.

Er is ook ruimte om te lachen.

Om iets onhandigs dat gebeurt op een ogenblik waarop iedereen probeert ernstig te blijven. Om een opmerking die precies op het juiste moment komt. Om de opluchting wanneer je elkaar aankijkt en beseft dat het gevaar voorbij is.

En er zijn gewone momenten die ik niet wil vergeten.

Warm eten na een lange dag. Je handen weer voelen nadat ze koud zijn geweest. Een droog plekje terwijl buiten de regen valt. Naast iemand zitten zonder dat het ongemakkelijk is om te zwijgen.

Als je weinig hebt gehad, kunnen zulke dingen veel betekenen.

Ik hoop dat je ze tijdens het lezen ook opmerkt. De rust tussen twee moeilijke momenten. Een klein gebaar. Iemand die iets voor een ander bewaart of nog even omkijkt om te zien of iedereen meekomt.

Daar leer je mensen soms beter kennen dan aan hun grote woorden.

Er is nog iets wat ik je wil vertellen. Je hoeft niet op mij te lijken om met mij mee te reizen.

Misschien houd je van avontuur en kun je niet wachten tot er iets spannends gebeurt. Misschien wil je vooral weten wie je kunt vertrouwen. Misschien kijk je het liefst naar de illustraties en probeer je je voor te stellen hoe het daar ruikt, klinkt en voelt.

Je bent welkom.

Ook als lezen je moeite kost.

Je hoeft de boeken niet snel uit te hebben. Niemand houdt bij hoeveel bladzijden jij op een avond leest. Blijf gerust wat langer bij een zin. Lees een stukje opnieuw of leg het boek even neer. Als je later terugkomt, ben ik er nog.

Ook dit informatieboek mag je op jouw manier ontdekken. Je kunt beginnen bij een paard, een dorp, een onbekend woord of een personage dat je nieuwsgierig maakt. Je hoeft niet alles achter elkaar te lezen.

Misschien lees je samen met iemand. Dan hoop ik dat jullie af en toe stoppen om over iets te praten. Over een keuze die je anders zou maken. Over een personage dat je niet vertrouwt. Of over iets wat je herkent, maar waarvoor je zelf nog geen woorden had.

Je hoeft het trouwens niet altijd met mij eens te zijn. Vraag je gerust af of ik anders had kunnen handelen. Een verhaal wordt er niet minder van wanneer een lezer zelf nadenkt.

Ik zou eigenlijk best willen horen wat jij mij onderweg zou aanraden. Al kan ik niet beloven dat ik meteen zou luisteren. Ik had je al verteld dat ik koppig kan zijn.

Misschien sla je deze brief straks om en vergeet je een groot deel van wat ik heb geschreven. Dat geeft niet. Je hoeft mijn woorden niet te onthouden alsof er later vragen over worden gesteld.

Maar er is één gedachte die ik je graag wil meegeven.

Er was een tijd waarin ik niet kon zien hoe mijn leven ooit anders zou worden. Mijn wereld was klein en ik dacht dat de grenzen daarvan vaststonden.

Ik vergiste me.

Dat betekende niet dat alles ineens gemakkelijk werd. Nieuwe kansen brachten ook onzekerheid mee. Ik moest dingen leren die anderen allang leken te weten. Ik moest hulp aannemen, opnieuw beginnen en verdragen dat iets niet meteen lukte.

Soms voelde ik mij nog steeds die jongen die nergens naar binnen durfde. Toch ging ik verder.

Dus als jij ergens aan wilt beginnen en nog niet weet of je het kunt, hoef je misschien niet vandaag al het hele antwoord te hebben. Je kunt een vraag stellen. Iets proberen. Iemand vertellen wat je graag zou willen.

Zo klein kan een eerste stap zijn.

Je verleden bepaalt niet wie jij in de toekomst wilt en kunt worden.

Ik had aan het begin ook nog geen idee waar mijn weg mij zou brengen. Nu kun jij in dit informatieboek een kijkje nemen in de wereld die onderweg groter is geworden: de mensen die ik ontmoet, de plaatsen waar wij wonen en het werk waarmee wij elkaar helpen.

Achter iedere naam staat iemand. Achter iedere muur wonen mensen. En achter een groot avontuur gaan vaak kleine keuzes schuil.

Ik hoop dat je tussen de bladzijden iemand tegenkomt om wie je gaat geven. Dat je af en toe glimlacht, soms je adem inhoudt en na een moeilijk moment toch graag verder wilt lezen.

Je hoeft onderweg niet voortdurend naar een les te zoeken. Beleef het avontuur maar.

Loop door de straten, luister naar de stemmen en ontdek zelf wie er voor je staat. Sommige mensen zullen je verrassen. Sommige antwoorden hebben tijd nodig.

Dank je dat je met mij wilt meereizen. Dat je wilt kennismaken met de jongen uit Koningsstad, en met de mensen die hem helpen groeien.

Waar je ook begint en hoe langzaam of snel je ook leest: er is plaats voor jou op deze reis.

Ik zie je daar.

Thomas

De Blauwe Ridder

Beste lezer,

Je hebt inmiddels kennisgemaakt met Thomas en de wereld waarin hij leeft. Misschien vraag je je af hoe zijn verhaal is ontstaan. Waarom een jongen uit de sloppen van Koningsstad zoveel met zich meedraagt. Waarom vertrouwen, afwijzing, vriendschap en nieuwe kansen steeds terugkomen.

Om je dat te vertellen, wil ik iets van mijn eigen verhaal met je delen.

Toen ik vier jaar was, gingen mijn ouders uit elkaar. Ik kreeg een lieve stiefvader. Mijn moeder en hij waren goed voor mij. Toch was er ook het gemis rond mijn eigen vader, die mij niet goed behandelde. Al jong moest ik leren omgaan met gevoelens waarvoor ik nog nauwelijks woorden had.

De liefde die er thuis wél was, kon dat gemis niet zomaar wegnemen. Dat lag niet aan mijn moeder of mijn stiefvader. Zij deden hun best en hielden van mij. Maar hun liefde kon niet ongedaan maken wat ik in een andere band miste.

Ik denk dat kinderen niet altijd kunnen begrijpen wat hun ouders voelen. En ouders kunnen, hoe graag ze ook willen, niet altijd helemaal voelen wat er in hun kind omgaat.

Rond mijn twaalfde, toen ik begon te puberen, werd ik moeilijk in de omgang. Ik ging tegen regels in, deed ondeugende dingen en maakte uit frustratie spullen kapot. Ik voelde van alles, maar wist niet hoe ik het moest zeggen. Dus stopte ik het diep weg.

Dat maakte mijn gedrag niet goed. Het verdriet erachter was wel echt.

Ik kon tegendraads zijn terwijl ik eigenlijk iets anders nodig had. Ik voelde afwijzing en gemis, maar liet boosheid zien. Wie alleen mijn gedrag zag, zag niet vanzelf wat ik niet durfde of kon vertellen.

Op mijn zestiende begon ik mijn gevoelens op te schrijven.

Op papier hoefde ik niet onmiddellijk de juiste woorden te vinden. Ik kon beginnen, stoppen en opnieuw proberen. Wat in mij vastzat, kreeg langzaam een vorm. Schrijven werd een manier om uit te zoeken wat ik voelde en wat ik ermee wilde doen.

Daar lag het begin van de weg die uiteindelijk naar Thomas zou leiden.

Op mijn achttiende ontstond Thomas, de Blauwe Ridder.

Uit de gevoelens die ik opschreef, groeide een verhaal. Een middeleeuwse wereld met kastelen, paarden en ridders, maar ook met emoties die voor mij heel dichtbij lagen.

Thomas is een jongen die denkt dat hij weinig voorstelt. Hij komt niet uit een machtige familie. Hij heeft geen titel waarmee deuren vanzelf opengaan. Wat hij wél heeft, is karakter: rechtvaardigheidsgevoel, doorzettingsvermogen en het verlangen om, ondanks alles, het goede te blijven zoeken.

Dan is er iemand die hem ziet.

Die ontmoeting geeft hem een nieuwe kans. Een toekomst waarvan hij eerder nauwelijks durfde te dromen. Zo begint zijn weg naar het hof en leert hij stap voor stap wat het betekent om ridder te zijn en later verantwoordelijkheid voor een land te dragen.

Misschien denk je: maar die kans kreeg hij door een ander. Hoe zit het dan met mij?

Die vraag begrijp ik. Een ontmoeting kun je niet altijd regelen. Je kunt niet bepalen wanneer iemand jouw mogelijkheden opmerkt. Thomas heeft anderen nodig, zoals wij allemaal op verschillende momenten hulp nodig hebben.

Maar wat hij zelf probeert te doen, doet ertoe. Hij probeert het beste in zichzelf naar boven te halen. Daardoor worden zijn karakter en zijn inzet zichtbaar. De kans komt niet los te staan van zijn keuzes: hij moet haar ook durven aannemen en ermee leren omgaan.

Dat betekent niet dat je eerst perfect moet zijn om gezien te mogen worden. Thomas is dat ook niet.

Hij maakt fouten. Hij is koppig, houdt dingen voor zichzelf en begrijpt zijn eigen gevoelens niet altijd. Hij moet leren excuses aan te bieden, hulp te aanvaarden en verder te kijken dan zijn eerste boosheid. Juist daardoor kan hij door de boeken heen groeien.

Ook liefde en vertrouwen hebben daarin een grote plaats. Het vertrouwen dat hij anderen leert geven. De liefde die hij ontvangt. En de mensen die hem blijven aanspreken, ook wanneer dat moeilijk is.

Door de jaren heen groeide zo een serie met avontuur én echte gevoelens. Niet iedere gebeurtenis is iets wat ik zelf heb meegemaakt. Maar het gemis, de onzekerheid, de schaamte en het verlangen om ergens bij te horen, zijn geen lege woorden voor mij.

Ik wilde een verhaal schrijven waarin iemand kan ontdekken dat zijn begin niet zijn hele toekomst hoeft vast te leggen.

Zelf bleef ik ondertussen ook leren.

Leren omgaan met afwijzing, pijn en verdriet. Met hoogtepunten en dagen waarop alles moeilijker voelt. Leren spreken wanneer ik iets moet zeggen, maar ook luisteren en soms even zwijgen. Toegeven wanneer ik een fout heb gemaakt. Weer moed verzamelen om verder te gaan.

Volwassen worden betekende niet dat ik daarmee klaar was. Ik leer nog iedere dag.

Op mijn vijfendertigste leerde ik een liefdevolle vrouw en twee kinderen kennen. Hun komst kreeg een bijzondere betekenis in mijn leven. Wat ik door de jaren heen had geleerd, nam ik ook mee in de manier waarop ik lief wilde hebben en verantwoordelijkheid wilde dragen.

Vroeger vroeg ik mij vaak af waarom ik bepaalde dingen moest meemaken. Terugkijkend zie ik hoe ik ben gegroeid naar de man die ik wilde worden. Dat maakt de pijn van toen niet kleiner. Wel zie ik beter wat ik ermee heb leren doen en wat ik nu aan anderen wil doorgeven.

Zelf mocht ik kracht vinden in mijn christelijk geloof. Daarin vond ik moed en hoop wanneer ik die nodig had.

Misschien herken jij dat. Misschien geloof je anders, of ben je niet gelovig. Ook dan ben je welkom bij deze verhalen. Ik hoop dat jij mensen, overtuigingen of andere bronnen van steun hebt die je helpen moed te houden. Je hoeft mijn geloof niet te delen om iets in Thomas te kunnen herkennen.